# RETSMØDERAPPORT
## i sag 181/85 *

### I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

EØF-traktatens artikel 46 bestemmer, at såfremt en vare i en medlemsstat er underkastet en national markedsordning eller en anden indenlandsk regulering med tilsvarende virkning, som i konkurrencemæssig henseende påvirker en lignende produktion i en anden medlemsstat, pålægger medlemsstaterne vedkommende vare en udligningsafgift ved indførslen fra den medlemsstat, i hvilken markedsordningen eller reguleringen findes, medmindre denne medlemsstat pålægger en udligningsafgift ved udførslen. Disse afgifter fastsættes af Kommissionen på det niveau, som er nødvendigt for at genoprette ligevægten.

I september 1984 fastsatte Kommissionen, der fandt, at betingelserne for at anvende artikel 46 var opfyldt med hensyn til eksport af ikke denatureret ethanol, fremstillet af landbrugsprodukter, fra Frankrig til de øvrige medlemsstater, ved forordning nr. 2541/84 en udligningsafgift ved indførsel af dette produkt til de øvrige medlemsstater. Udligningsafgiften var fastsat således, at den dækkede forskellen mellem på den ene side den laveste af de priser franko grænse, hvortil repræsentative mængder af ikke denatureret fransk alkohol blev udbudt på de øvrige medlemsstaters markeder, og på den anden side den pris for sådan alkohol, som kunne anses for den normale pris på Fællesskabets markeder, hvis konkurrencevilkårene ikke havde været forvansket (ligevægtsprisen).

Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 2541/84 bestemte, at Kommissionen skulle justere afgiften, hvis de faktorer, der var lagt til grund ved fastsættelsen heraf, ændrede sig i væsentlig grad.

I foråret 1985 fandt Kommissionen på grundlag af de oplysninger, medlemsstaterne havde givet den, at priserne franko grænse for ikke-denatureret fransk alkohol ikke havde ændret sig væsentligt, mens ligevægtsprisen havde ændret sig betydeligt. Kommissionen foretog derfor ved forordning nr. 644/85 en justering af udligningsafgiften, som blev forhøjet fra 0,04 ECU/% vol/hl til 0,075 ECU/% vol/hl.

Den 4. juni 1985 anlagde Den franske Republiks regering sag med påstand om annullation af forordning nr. 644/85, som efter dens opfattelse er i strid med EØF-traktatens artikel 46, således som denne bestemmelse er blevet fortolket af Domstolen.

Ved kendelse af 23. oktober 1985 har Domstolen tilladt Det forenede Kongerige at indtræde i sagen til støtte for sagsøgte.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet den franske regering og Kommissionen om senest den 1. juli 1986 at fremkomme med visse oplysninger og statistikker.

* Processprog: Fransk.

II — Parternes påstande

*Den franske Republik* har nedlagt følgende påstand:

»Kommissionens forordning nr. 644/85 af 12. marts 1985 — om ændring af forordning (EØF) nr. 2541/84 om fastsættelse af en udligningsafgift ved indførsel af ethanol, der er fremstillet i Frankrig af landbrugsprodukter, til de øvrige medlemsstater — kendes ugyldig.«

*Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

»— Sagen afvises i det omfang, hvori den i virkeligheden har til formål at anfægte lovligheden af forordning nr. 2541/84 af 4. september 1984;

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

Intervenienten, *Det forenede Kongerige*, har nedlagt følgende påstande:

»— Sagen antages til realitetsbehandling i sin helhed;

— sagsøgte frifindes;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter

A — *Formaliteten, med henblik på visse af de fremsatte anbringender*

*Kommissionen* har gjort gældende, at ingen af de af sagsøgeren fremsatte anbringender, bortset fra det første, kan tages under påkendelse, fordi de i virkeligheden er rettet mod forordning nr. 2541/84, for hvilken søgsmålsfristerne allerede er udløbet. Disse anbringender vedrører nemlig lovligheden af de faktorer, der skal lægges til grund ved beregningen af udligningsafgiften; de er allerede blevet fastsat ved forordning nr. 2541/84 og er blot blevet gentaget ved forordning nr. 644/85.

Et anbringende, rettet mod en forordning, der ændrer en tidligere forordning, som har fastsat generelle kriterier for beregningen af en udligningsafgift, kan imidlertid kun tages i betragtning, hvis førstnævnte forordning har ændret de generelle kriterier i den ændrede forordning eller har anvendt dem forkert. Dette er helt klart ikke tilfældet i den konkrete sag.

Den mulighed, der er omtalt i EØF-traktatens artikel 184, for at en medlemsstat kan anfægte lovligheden af en forordning under en sag anlagt til prøvelse af en anden forordning, kan heller ikke påberåbes.

Efter at have anført, at dette argument først blev fremsat af den franske regering i replikken, og dermed for sent, har Kommissionen understreget, at artikel 184 er et hjælpemiddel, som private kan benytte sig af, men ikke medlemsstaterne, som i medfør af artikel 173 kan anfægte enhver forordning uden at godtgøre nogen som helst interesse heri. Den franske regering er i øvrigt så meget desto mindre berettiget til at påberåbe sig artikel 184, som den var direkte involveret i udarbejdelsen af de generelle kriterier, der er fastsat i forordning nr. 2541/84, og som den derfor ikke kunne være uvidende om.

*Den franske Republiks regering* har heroverfor anført, at Kommissionen med urette gør gældende, at de fælles momenter for de to forordninger (her forordningerne nr. 2541/84 og 644/85) ikke længere kan anfægtes under en sag rettet mod ændringsforordningen, eftersom de ikke er blevet anfægtet under en sag anlagt til prøvelse af den oprindelige forordning. Denne teori ville nemlig føre til, at EF-Domstolen ikke kunne føre kontrol med nogen bestemmelse i en forordning, »der gentog« tidligere bestemmelser, som ikke tidligere var anfægtet,

og ligefrem ende med en retlig »forstening«, der dels gjorde det muligt at gentage ulovlige bestemmelser i én uendelighed og dels forhindrede EF-Domstolen i at udøve sin kontrol i fuldt omfang.

Under alle omstændigheder har den franske regering til hensigt udtrykkeligt at påberåbe sig den i artikel 184 omhandlede ulovlighedsindsigelse, for så vidt det er nødvendigt. Der er nemlig intet til hinder for, at en sådan indsigelse ikke blot gøres gældende af en sagsøger, som ikke har været søgsmålskompetent vedrørende annullation af den pågældende forordning, men også af en sagsøger, som f. eks. en medlemsstat, der havde kunnet anlægge en sådan sag, men som har afholdt sig herfra eller har undladt at gøre det inden fristens udløb. Denne mulighed, som ikke er udelukket efter artikel 184's bogstav, er desuden indirekte blevet anerkendt af Domstolen, som i sag 32/65 undlod at tage en ulovlighedsindsigelse til følge alene af den grund, at der ikke var en tilstrækkelig retlig forbindelse mellem de forordninger, som søgtes kendt uanvendelige, og den forordning, som sagen var rettet imod.

I nærværende sag er der derimod en sådan forbindelse, uanset om man anvender den ene eller den anden af de tre formler, som Domstolen skiftevis har anvendt i sine domme for at angive, hvilken karakter den skal have: der er ikke tvivl om, at forordning nr. 2541/84 danner retsgrundlaget for forordning nr. 644/85, eller om, at sidstnævnte er udstedt i medfør af førstnævnte, eller endelig, at der er en direkte og nødvendig retlig forbindelse mellem de to forordninger.

Ifølge *Det forenede Kongeriges regering* forhindrer den omstændighed, at betragtningerne til forordningerne nr. 2541/84 og 644/85 indeholder samme kriterier, ikke, at de to forordninger kan holdes ude fra hinanden. Forordning nr. 644/85 bygger nemlig direkte på traktatens artikel 46 og ikke på forordning nr. 2541/84, og anvendelsen af samme argumentation til støtte for de to forordninger bevirker ikke, at de mister deres egenskab af to retligt adskilte forordninger.

Det er ganske vist rigtigt, at hvis en forordning generelt og på forhånd fastsætter kriterier, kan de ikke anfægtes efter udløbet af den frist, der er gældende for denne forordning, hver gang de anvendes i senere forordninger. Det forholder sig imidlertid anderledes, hvis kriterierne opstilles på ny, hver gang der er lejlighed til at pålægge en afgift. Så kan hver enkelt forordning anfægtes inden for den frist, som gælder for den, både for så vidt angår de kriterier, den opstiller, og anvendelsen af disse kriterier.

Forordning nr. 2541/84 har kun opstillet de omhandlede generelle kriterier med henblik på fastsættelsen af den afgift, den har indført, og kriterierne blev ikke gjort bindende for fremtiden. Det ville måske heller ikke have været hensigtsmæssigt i betragtning af, at foranstaltninger efter artikel 46 i det væsentlige er af foreløbig karakter.

Det kan ikke være rigtigt at behandle kriterier, der er opstillet i på hinanden følgende forordninger, som om de oprindelig var blevet opstillet generelt og på forhånd, blot fordi det kunne have forholdt sig således, hvis omstændighederne havde fået Kommissionen til at gå frem på en anden måde.

Med hensyn til ulovlighedsindsigelsen i artikel 184 bør ordene i denne artikel ikke for-

tolkes således, at de rammes af en underforstået undtagelse af tvivlsomt omfang som den, der ville følge af kravet om, at en medlemsstat selv var blevet »overrasket« over anvendelsen af den omhandlede retsakt. Til forskel fra de sager, der anlægges af Kommissionen mod en medlemsstat i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, er der ikke noget grundlag for den undtagelse fra artikel 184, som Kommissionen har gjort gældende i denne sag. Desuden ville et sådant krav indføre et element af uforudsigelighed i udøvelsen af Domstolens kompetence, som i sig selv ville være uforenelig med retssikkerhedsprincippet.

B — *Realiteten*

*Det første anbringende*

*Den franske Republiks regering* bestrider, at en forhøjelse af afgiften er blevet nødvendig, fordi den oprindelige afgift på 0,04 ECU/% vol/hl ikke har haft indflydelse på den franske eksport. Den af Kommissionen trufne afgørelse hviler på en faktisk vildfarelse i betragtning af, at alle de statistiske oplysninger viser et betydeligt fald i den franske eksport i perioden efter september 1984.

*Kommissionen* har heroverfor anført, at det ikke er rigtigt at sammenligne perioden fra september 1984 til februar 1985 med den tilsvarende periode i 1983 til 1984, som den franske regering gør. På grundlag af de tal, Frankrig selv har fremlagt, kan det fastslås, at eksporten fra Frankrig ikke er blevet mindre i perioden umiddelbart efter indførelsen af afgiften, som er den periode, der må anses for afgørende for at kunne bedømme afgiftens virkninger.

Ved i den tredje betragtning til forordning nr. 644/85 at anføre, at eksporten fra Frankrig til de øvrige medlemsstater ikke har »vist tegn på en nedadgående tendens«, har Kommissionen vist sin interesse i at søge at opnå ligevægt i samhandelen i den forstand, at afgiften ikke alene skal forhindre, at fransk alkohol medfører forstyrrelser i de øvrige medlemsstaters markeder, men også at eksporten heraf til disse markeder ikke formindskes betydeligt alene på grund af afgiftens afskrækkende virkning.

*Det forenede Kongeriges regering* har anført, at der er for mange variabler, der kan svække en sammenligning mellem perioden fra september 1983 til februar 1984 og perioden fra september 1984 til februar 1985. En sådan sammenligning er derfor ikke en passende indikator med hensyn til virkningerne af den afgift, der blev indført i september 1984. Det vil derimod være rigtigt at sammenligne tallene fra september 1984, der sansynligvis er påvirket meget lidt af den afgift, der blev indført midt i måneden, med tallene fra de følgende måneder. Udviklingen i den franske eksport af alkohol i tiden mellem september 1985 og februar 1985 har imidlertid ikke vist tegn på en nedadgående tendens.

*Det andet anbringende*

*Den franske Republiks regering* har gjort gældende, at Kommissionen — der i modstrid med den tekniske og økonomiske realitet fandt, at markedet for alkohol består af et enkelt eller i det mindste homogent produkt — til sidst, på grundlag af et vilkårligt kriterium, tog den laveste af de priser i betragtning, hvortil repræsentative mængder af ikke denatureret alkohol blev udbudt.

Der findes faktisk mindst fire kategorier alkohol, som er indbyrdes forskellige i kraft dels af de metoder, der er anvendt ved fremstillingen af dem, dels af deres nytteværdi; de har tillige forskellige markeder og sælges til forskellige priser.

Priserne under 300 FF/hl vedrører i det væsentlige de kategorier alkohol, som vurderes lavest, og som ikke er repræsentative for middelværdien af den franske eksport, som i øvrigt næsten fuldt ud sker til en pris svarende til eller højere end den, der fremkommer ved, at afgiften trækkes fra ligevægtsprisen.

*Kommissionen* har anført, at importpriserne på fransk alkohol altid har ligget på et lavere niveau end markedsprisen i medlemsstaterne i den periode, der er taget i betragtning med henblik på den nye fastsættelse af afgiften, med undtagelse af nogle enkelte leverancer af neutralalkohol af en højere kvalitet end standardkvaliteten.

Det har derfor været hensigtsmæssigt ikke at lægge undtagelserne til grund, men at tage den laveste pris, hvortil alkoholen blev udbudt, i betragtning, så snart der var tale om repræsentative mængder.

Det har i øvrigt ikke været muligt at bedømme, om de solgte mængder var repræsentative for de forskellige kategorier alkohol, markederne for dem og de forskellige priser, som er en følge heraf: medlemsstaterne kan nemlig ikke gøre det på deres eget marked, og Kommissionen kan heller ikke gøre det for hele Fællesskabet i betragtning af, at priserne for alkohol i visse medlemsstater afhænger af anvendelsen, hvorimod de i andre afhænger af alkoholens reelle kvalitet.

Ifølge *Det forenede Kongeriges regering* sælges de forskellige kategorier alkohol vel til forskellige priser; desuagtet er der forbindelse ikke blot mellem priserne for alkohol i samme kategori, men også mellem priserne for alkohol i forskellige kategorier som følge af, at de er forskellige kvaliteter af ét råprodukt.

Den af Kommissionen beregnede afgift skulle være et udtryk for den franske markedsordnings forvridende virkning i den nederste ende af prisskalaen for alkohol. Den er ligeledes egnet til at udligne denne virkning på de andre prisniveauer i betragtning af forholdet mellem priserne for de forskellige kategorier.

Sagsøgerens forslag om at fastsætte flere forskellige afgifter afhængig af kategorien af alkohol samt af, hvilken medlemsstat den eksporteres til, og at indføre tillægsafgifter og rabatter i handelen med fransk alkohol mellem de øvrige medlemsstater, ville være uforeneligt med det skøn, der må tillægges Kommissionen, samt med de tvingende praktiske hensyn, der var årsag til dens handlemåde.

Men selv om formålene med artikel 46 bedre kunne nås ved hjælp af en sådan ordning, ville det ikke automatisk følge heraf, at det var ulovligt at anvende en enhedsafgift i betragtning af, at Kommissionen skulle tage hensyn til, at den vedtagne ordning var praktisk gennemførlig, både fra dens eget og fra de nationale toldmyndigheders synspunkt.

*Det tredje anbringende*

Ifølge *den franske regering* er Kommissionen ved fastsættelsen af ligevægtsprisen med urette gået ud fra, at Fællesskabet med hensyn til ikke denatureret alkohol udgør et

homogent marked, hvor der ville være normale konkurrencevilkår, hvis de ikke blev forvansket af forvridninger fremkaldt af en medlemsstat. I virkeligheden er de træk, der er karakteristiske for markedet for ikke denatureret alkohol i Fællesskabet, meget forskellige i de forskellige medlemsstater (f. eks. er der en national markedsordning i Forbundsrepublikken Tyskland og i Italien, og kun en enkelt producent i Det forenede Kongerige og i Nederlandene). Under disse omstændigheder er det økonomisk umuligt at fastsætte én enkelt referencepris for hele Fællesmarkedet, som svarer til en normal markedspris uden forvanskning af konkurrencen.

En praktisk løsning ville snarere have været at tage én referencepris i betragtning for hver medlemsstat eller gruppe af stater og derefter at fastsætte afgiften på forskellige niveauer for de forskellige stater.

*Kommissionen* erkender, at vilkårene for fremstilling af alkohol er meget forskellige i de forskellige medlemsstater af grunde, der enten er historiske eller sociale, økonomiske eller landbrugsmæssige.

Selv om det i 1976, da der for første gang blev fastsat en udligningsafgift på fransk alkohol, stadig ville have været muligt ved beregningen heraf at anvende markedspriserne i de øvrige medlemsstater, som omtrent var identiske, kunne dette derimod i 1984, i betragtning af den store forskel mellem markedspriserne, kun have ladet sig gøre ved hjælp af en meget kompliceret ordning med afgifter på forskellige niveauer for hver enkelt indførselsmedlemsstat og med tillæg eller tilbagebetaling af det for meget opkrævede i samhandelen med fransk alkohol mellem to andre medlemsstater end Frankrig. Kommissionen foretrak derfor en løsning på grundlag af en ligevægtspris, som under frie markedsvilkår skulle være den normale pris på Fællesskabets markeder, som den eneste brugbare.

*Det fjerde anbringende*

*Den franske regering* foreholder Kommissionen, at den har fastsat ligevægtsprisen på det fælles marked på et ikke repræsentativt grundlag, nemlig udviklingen i prisen for rørsukkermelasse importeret i løbet af sidste kvartal af 1984, skønt alkohol, der er fremstillet af landbrugsprodukter i Fællesskabet og navnlig i Frankrig, i det væsentlige fremstilles af melasse af roesukker med oprindelse i Fællesskabet.

Selv om en sådan henvisning var relevant, måtte der endvidere tages hensyn til, at cifprisen Rotterdam, som Kommissionen har taget i betragtning, kun er en nominel pris af rent vejledende karakter, og at svingningerne i denne pris i sidste kvartal af 1984 ikke har indflydelse på priserne for alkohol produceret i samme periode. Alkoholfabrikanterne foretager nemlig deres indkøb af råvarer ved årlige kontrakter, som i Frankrig indgås om foråret.

Hvis Kommissionens bedømmelse var rigtig, ville man ved en konstant afgift have iagttaget en stigende eksport af fransk alkohol, hvilket ikke har været tilfældet. Endelig smitter prisforskellene mellem melasse af roesukker hidrørende fra Fællesskabet og importeret rørsukkermelasse ikke afgørende af på priserne for produkter fremstillet af disse melasser, og derfor berettigede de pågældende svingninger i prisen på rørsukkermelasse i Rotterdam ikke Kommissionen til at forhøje udligningsafgiften.

*Kommissionen* har heroverfor anført:

— at de mængder af rørsukkermelasse, der anvendes i produktionen af alkohol i Fællesskabet, overstiger den procentdel, som er angivet af den franske regering,

— at der inden for Fællesskabet er et ret konstant forhold mellem prisen på melasse af roesukker med oprindelse i Fællesskabet og prisen for importeret rørsukkermelasse,

— at de eneste noteringer, der findes, er noteringerne på markedet i Rotterdam, og

— at der — selv om virksomheder, der fremstiller alkohol af melasse, ganske vist indgår årlige købskontrakter — ikke er noget, der forhindrer dem i at foretage deres indkøb på markedet i Rotterdam med henblik på en yderligere produktion.

Ifølge *Det forenede Kongeriges regering* har Kommissionen handlet korrekt. Rørsukkermelasse og melasse af roesukker er nemlig råvarer, der kan erstatte hinanden. Desuden er melasse af roesukker, som indeholder nitrogen, normalt indtil 15% dyrere end rørsukkermelasse, hvortil der skal tilsættes nitrogen. Under disse omstændigheder er der et automatisk forhold mellem prisen for importeret melasse og prisen for melasse af roesukker. Det er denne pris, som under normale markedsvilkår vil være bestemmende for udgifterne til råvarerne i alkoholproduktionen.

Cif-prisen Rotterdam er uden tvivl en pålidelig indikator for omkostningsniveauet og udviklingen i produktionsomkostningerne for alkohol fremstillet af melasse i Fællesskabet, og markedskræfterne sikrer, at den svarer til prisen for rørsukkermelasse andre steder end i Rotterdam og til prisen for melasse af roesukker.

De prisforskelle, der er konstateret andre steder end i Rotterdam, kan meget vel forklares med indflydelsen fra faktorer såsom sukkerindholdet og størrelsen af det pågældende parti.

Over for sagsøgerens argument om, at svingninger i prisen for melasse mellem september og december ikke kan øve indflydelse på prisen for alkohol i betragtning af, at producenterne foretager deres indkøb ved årlige kontrakter, har den britiske regering anført, at dette ikke er tilfældet i Det forenede Kongerige. Desuden er det sædvanligt, at en producent forhøjer priserne på sine produkter, når udgifterne til råstoffer stiger. Den omstændighed, at det ikke er praksis i Frankrig, beviser, at den nationale markedsordning beskytter de franske producenter mod virkningerne af markedskræfternes frie spil.

*Det femte anbringende*

*Den franske regering* anser det for mærkeligt og ulogisk, at forordning nr. 644/75 kun fritager alkohol, der er »denatureret i overensstemmelse med de i Frankrig gældende bestemmelser på dette område« for afgiften, når eksport af fransk alkohol, der skal denatureres i andre medlemsstater, heller ikke kan forstyrre markederne dér.

*Kommissionen* har heroverfor anført, at den har lagt afgift på alkohol af landbrugsmæssig oprindelse, som er denatureret i en anden medlemsstat efter at være blevet eksporteret fra Frankrig, fordi den ville undgå omlægninger i samhandelen, som kunne have fundet sted i strid med Fællesskabets toldregler.

Dette synspunkt deles fuldt ud af *Det forenede Kongeriges regering*, som har anført, at fransk alkohol af landbrugsmæssig oprindelse — selv om den betragtes som et råstof i fremstillingen af denatureret alkohol — konkurrerer direkte med alkohol af landbrugsmæssig oprindelse, der er fremstillet i de øvrige medlemsstater, og må derfor tåle den afgift, der er fastsat i overensstemmelse med traktatens artikel 46.

*Det sjette anbringende*

*Den franske regering* har anført, at afgiften anvendes på al fransk eksport af alkohol under ét, herunder eksport, som sker til en højere pris end den ligevægtspris, som Kommissionen anser for repræsentativ for markedet uden forvanskning af konkurrencevilkårene.

En sådan udifferentieret anvendelse er i strid med artikel 46, eftersom det ikke ses, hvordan eksport til en højere pris end markedsprisen kan forstyrre markedet. Den er heller ikke begrundet i nødvendigheden af at udligne fordele, der følger af den nationale markedsordning, som i virkeligheden ikke er til fordel for den alkohol, der er tale om i dette anbringende.

De franske myndigheder, som har med alkohol at gøre, har nemlig siden produktionsåret 1982/1983 taget hensyn til, hvilke mængder der produceres af hver enkelt virksomhed, således at de faste omkostninger fordeles på hele produktionen og ikke blot på de mængder, der opkøbes af disse myndigheder.

*Kommissionen* begrunder sin afvisning af at fritage visse former for alkohol af højere pris og kvalitet fra afgiften med følgende:

— disse former for alkohol får indirekte del i fordelene efter den nationale markedsordning;

— den franske alkoholordning ansporer til eksport af den såkaldte »fritagne« alkohol, fordi den pålægges afgift ved salg i Frankrig;

— henvisningen til en teoretisk pris og ikke til den pris, der faktisk betales af importøren, er den eneste brugbare fremgangsmåde.

*Det forenede Kongeriges regering* har henvist til de argumenter, den allerede har fremført til støtte for én enkelt afgift og imod anvendelsen af differentierede afgifter. Beregningen af en ensartet afgift bygger på den forudsætning, at al import af fransk alkohol pålægges den særlige afgift uanset den pris, der er aftalt i den enkelte kontrakt. Den omstændighed, at selv eksport, der sker til en højere pris end ligevægtsprisen, pålægges afgift, er ikke i sig selv tilstrækkelig til at rejse tvivl om gyldigheden af det grundlag, der anvendes ved beregningen og anvendelsen af afgiften.

Sagsøgeren har ikke godtgjort, at Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn ved at fastsætte en ensartet afgift på grundlag af forskellen mellem en repræsentativ pris og en teoretisk pris. Heraf følger, at der ikke kan rejses tvivl om fastsættelsen af en afgift af fransk alkohol, der eksporteres til en højere pris end ligevægtsprisen.

## IV — Parternes svar på de af Domstolen stillede spørgsmål

I sit svar af 26. juni 1986 på de af Domstolen stillede spørgsmål har Kommissionen anført, at den ikke kan bestride rigtigheden af de oplysninger, der er givet af den franske regering med hensyn til udviklingen i den franske eksport af ikke denatureret alkohol af landbrugsmæssig oprindelse og priserne for den eksporterede alkohol, da de eneste oplysninger, dens tjenestegrene har haft til rådighed og stadig har til rådighed, er oplysningerne fra indførselsmedlemsstaterne. Alle disse oplysninger, der er vedlagt Kommissionens skrivelse, viser, om fornødent, at importpriserne for fransk alkohol altid har ligget på et lavere niveau end markedspriserne i indførselsmedlemsstaterne. Kommissionen har ligeledes fremlagt en tabel over udviklingen i priserne for importeret rørsukkermelasse og melasse af roesukker med oprindelse i Fællesskabet.

Den franske Republiks regering har ikke besvaret de stillede spørgsmål.

G. Bosco
Refererende dommer